

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 439

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 13 iunie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
449. — Decizie privind stabilirea atribuțiilor consilierului de stat care conduce Departamentul pentru dezvoltare durabilă	2–3
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
M.51. — Ordin al ministrului apărării naționale privind abrogarea Ordinului ministrului apărării naționale nr. M.120/2012 pentru aprobarea Regulamentului privind inițierea, elaborarea, conținutul-cadru și aprobarea documentațiilor tehnico-economice aferente investițiilor publice imobiliare în Ministerul Apărării Naționale	3
433. — Ordin al ministrului comunicațiilor și societății informaționale pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2017 al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică — ICI București din coordonarea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale	4–6
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 16 din 10 mai 2017 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	7–15

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

privind stabilirea atribuțiilor consilierului de stat care conduce Departamentul pentru dezvoltare durabilă

Având în vedere prevederile art. 1 alin. (3) și art. 5 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 313/2017 privind înființarea, organizarea și funcționarea Departamentului pentru dezvoltare durabilă,
în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, consilierul de stat care conduce Departamentul pentru dezvoltare durabilă exercită următoarele atribuții:

1. coordonează activitățile de implementare rezultate din setul de 17 obiective de dezvoltare durabilă — ODD prevăzute în Agenda 2030;

2. planifică și integrează date și informații comunicate de către instituțiile cu atribuții în domeniu, în vederea formulării propunerilor de măsuri de eficientizare a proceselor/documentelor elaborate de către autoritățile administrației publice, de raportare către Guvern, ori de câte ori este cazul, asupra elaborării sau implementării setului de măsuri prin dezvoltare durabilă la nivel național și de coordonare a activităților de localizare și prioritizare a țințelor și obiectivelor specifice, elaborate de autoritățile administrației publice de specialitate;

3. monitorizează indicatorii dezvoltării durabile stabiliți la nivelul Uniunii Europene (Eurostat) și la nivelul Organizației Națiunilor Unite (Comisia Organizației Națiunilor Unite pentru Statistică), precum și indicatorii specifici, adaptați la condițiile României, cu privire la eventuale decalaje și asupra măsurilor de remediere a acestora, formulează propuneri de ajustare a obiectivelor-țință pe plan național și a termenelor de execuție, precum și de identificare de noi indicatori necesari în funcție de situația reală și de prevederile directivelor Uniunii Europene în materie, adaptate pe parcurs;

4. reprezintă Departamentul pentru dezvoltare durabilă în raporturile cu ministerele, autoritățile administrației publice, precum și în raporturile cu persoanele fizice și juridice române și străine;

5. analizează stadiul îndeplinirii indicatorilor dezvoltării durabile ai României, astfel cum au fost avizați de Comitetul interministerial pentru coordonarea integrării domeniului protecției mediului în politicile și strategiile sectoriale la nivel național;

6. avizează propunerile aferente setului național de măsuri de dezvoltare durabilă, urmărind o abordare integrată și multidimensională a acestora, precum și racordarea strategiei naționale la obiectivele de dezvoltare durabilă stabilite la nivelul Uniunii Europene și al Organizației Națiunilor Unite;

7. sprijină Institutul Național de Statistică în coordonarea elaborării și actualizării setului de indicatori pentru monitorizarea implementării obiectivelor dezvoltării durabile la nivel național, regional și sectorial, indicatori realizați în cadrul Sistemului statistic național, în cooperare cu Comitetul interministerial pentru coordonarea integrării domeniului protecției mediului în politicile și strategiile sectoriale la nivel național și în congruență cu reglementările convenite în cadrul Uniunii Europene, vizând asigurarea relevanței, termenelor de realizare, acurateței și

comparabilității datelor cu cele ale celorlalte state membre ale Uniunii Europene;

8. cooperează cu Institutul Național de Statistică, coordonator al activității de realizare a indicatorilor disponibili din surse proprii, precum și din surse administrative ale autorităților publice centrale și locale în vederea măsurării implementării obiectivelor de dezvoltare durabilă; sprijină demersurile inițiate de Institutul Național de Statistică în scopul colectării de la autoritățile publice centrale și locale a datelor și informațiilor necesare evaluării gradului de implementare și realizare a obiectivelor prevăzute în Strategia națională de dezvoltare durabilă; indicatorii vor fi incluși în setul de indicatori de dezvoltare durabilă din baza de date a Institutului Național de Statistică și vor fi utilizați de Departamentul pentru dezvoltare durabilă pentru realizarea rapoartelor, informărilor și a altor materiale documentare;

9. urmărește implementarea setului de măsuri de dezvoltare durabilă;

10. propune eventuale măsuri de ajustare a obiectivelor-țință pe plan național, precum și măsuri în ceea ce privește termenele de execuție, în funcție de situația reală și de prevederile europene în materie;

11. propune măsuri de eficientizare a proceselor/documentelor elaborate de către autoritățile administrației publice centrale reprezentate în Comitetul interministerial pentru coordonarea integrării domeniului protecției mediului în politicile și strategiile sectoriale la nivel național și alte instituții, în scopul orientării către o perspectivă obiectivă, în concordanță cu strategia de dezvoltare pe termen mediu și lung a României, precum și cu Programul de guvernare, din perspectiva abordării multisectoriale și pentru îndeplinirea măsurilor din Programul de guvernare, în scopul îndeplinirii atribuțiilor ce îi revin;

12. analizează rapoartele trimestriale privind stadiul implementării Strategiei naționale de dezvoltare durabilă pe fiecare domeniu în parte, elaborate în cadrul Comitetului interministerial pentru coordonarea integrării domeniului protecției mediului în politicile și strategiile sectoriale la nivel național, și face propuneri în scopul integrării și armonizării tuturor măsurilor în contextul Strategiei naționale de dezvoltare durabilă și în concordanță cu obiectivele de dezvoltare durabilă stabilite la nivel european;

13. prezintă Guvernului, ori de câte ori este cazul, rapoarte, note și informări asupra stadiului elaborării sau implementării setului de măsuri de dezvoltare durabilă la nivel național, precum și propuneri de ajustare a acestora, pe baza comunicărilor primite de la Comitetul interministerial pentru coordonarea integrării domeniului protecției mediului în politicile și strategiile sectoriale la nivel național și de la alte instituții;

14. informează Guvernul asupra elementelor care rezultă din activitatea sa în relațiile cu Comisia Europeană și celelalte instituții ale Uniunii Europene și internaționale, în privința implementării pe plan național a Strategiei Uniunii Europene pentru dezvoltare durabilă, precum și asupra evoluției Agendei 2030 la nivelul Organizației Națiunilor Unite și al instituțiilor sale;

15. elaborează și înaintează Guvernului, pe baza propunerilor și a avizului consultativ ale Comitetului interministerial pentru coordonarea integrării domeniului protecției mediului în politicile și strategiile sectoriale la nivel național, un raport anual care se prezintă Parlamentului României asupra modului de implementare a Strategiei de dezvoltare durabilă a României, pe baza monitorizării indicatorilor dezvoltării durabile conveniți la nivelul Uniunii Europene, precum și a indicatorilor specifici, adaptați la condițiile României;

16. contribuie, împreună cu autoritățile administrației publice centrale implicate, la îndeplinirea obligației care revine României în calitate de stat membru al Uniunii Europene, la implementarea obiectivelor de dezvoltare durabilă pentru statele în curs de dezvoltare;

17. monitorizează indicatorii dezvoltării durabile conveniți la nivelul Uniunii Europene, precum și indicatorii specifici adaptați la condițiile României, utilizând sisteme informatice în procesul de centralizare și raportare;

18. prezintă Comisiei Europene, pe baza datelor furnizate de Comitetul interministerial pentru coordonarea integrării

domeniului protecției mediului în politicile și strategiile sectoriale la nivel național și de alte instituții, ori de câte ori este cazul, un raport asupra implementării Strategiei naționale pentru dezvoltare durabilă, însoțit de propuneri și recomandări privind eventuala modificare a orientărilor generale, politicilor și priorităților strategiei Uniunii Europene în materie;

19. colaborează cu organismele responsabile pentru implementarea Strategiei naționale de dezvoltare durabilă a României, cu Comitetul interministerial pentru coordonarea integrării domeniului protecției mediului în politicile și strategiile sectoriale la nivel național, precum și cu structuri specializate din cadrul Parlamentului și Administrației Prezidențiale, alte instituții publice sau private, organizații neguvernamentale, precum și cu organizații internaționale cu activități în domeniu;

20. asigură reprezentarea și ține legătura cu Rețeaua Europeană pentru Dezvoltare Durabilă (European Sustainable Development Network — ESDN) la nivelul Uniunii Europene, cu Comisia Europeană și celelalte instituții ale Uniunii Europene în vederea implementării pe plan național a Strategiei Uniunii Europene pentru dezvoltare durabilă și Organizației Națiunilor Unite;

21. îndeplinește orice alte sarcini specifice încredințate de prim-ministru, în legătură cu Strategia națională de dezvoltare durabilă.

Art. 2. — Domnul Borbély László, consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al prim-ministrului, conduce Departamentul pentru dezvoltare durabilă.

PRIM-MINISTRU
SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 13 iunie 2017.
Nr. 449.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

privind abrogarea Ordinului ministrului apărării naționale nr. M.120/2012 pentru aprobarea Regulamentului privind inițierea, elaborarea, conținutul-cadru și aprobarea documentațiilor tehnico-economice aferente investițiilor publice imobiliare în Ministerul Apărării Naționale

Pentru aplicarea prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 907/2016 privind etapele de elaborare și conținutul-cadru al documentațiilor tehnico-economice aferente obiectivelor/proiectelor de investiții finanțate din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.120/2012 pentru aprobarea Regulamentului privind inițierea, elaborarea, conținutul-cadru și aprobarea documentațiilor tehnico-economice aferente investițiilor publice imobiliare în Ministerul Apărării

Naționale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 1 noiembrie 2012, se abrogă.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,
Gabriel-Beniamin Leș

București, 30 mai 2017.
Nr. M.51.

MINISTERUL COMUNICAȚIILOR ȘI SOCIETĂȚII INFORMAȚIONALE

ORDIN**pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli
pe anul 2017 al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare
în Informatică — ICI București din coordonarea Ministerului
Comunicațiilor și Societății Informaționale**

Având în vedere prevederile art. 24 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 36/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale,

ministrul comunicațiilor și societății informaționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2017 al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică — ICI București din coordonarea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — (1) Cheltuielile totale aferente veniturilor înscrise în bugetul de venituri și cheltuieli prevăzute la art. 1 reprezintă limite maxime ce nu pot fi depășite.

(2) În cazul în care, în execuție, se înregistrează nerealizări ale veniturilor aprobate, Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică — ICI București va efectua cheltuieli în funcție de realizarea veniturilor, cu încadrarea în indicatorii de eficiență aprobați.

Art. 3. — Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică — ICI București din coordonarea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul comunicațiilor și societății informaționale,
Augustin Jianu

MINISTERUL COMUNICAȚIILOR ȘI SOCIETĂȚII INFORMAȚIONALE
 INSTITUTUL NAȚIONAL DE CERCETARE-DEZVOLTARE ÎN INFORMATICĂ — ICI BUCUREȘTI

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
 pe anul 2017**

- mii lei -

INDICATORI	Nr rd.	Program 2017
A	0	1
VENITURI TOTALE, din care:	01	40.986
I. VENITURI DIN EXPLOATARE din care:	02	40.836
a) Venituri din activitatea de bază	03	27.469
b) Venituri din activități conexe activității de cercetare-dezvoltare	04	13.357
c) Alte venituri din exploatare	05	10
2. VENITURI FINANCIARE	06	150
3. VENITURI EXTRAORDINARE	07	-
II. CHELTUIELI TOTALE, din care:	08	39.362
1. Cheltuieli de exploatare – total, din care:	09	39.212
a) Bunuri și servicii	10	2.444
b) Cheltuieli de personal, din care:	11	13.032
- cheltuieli cu salariile din care:	12	9.964
- indemnizațiile membrilor consiliului de administrație	13	157
- drepturile salariale ale directorului (general)	14	80
- contribuții de asigurări sociale de stat	15	1.574
- contribuțiile de asigurări de șomaj	16	50
- contribuții de asigurări sociale de sănătate	17	518
- contribuții de asigurări pentru accidente de muncă și boli profesionale	18	25
- contribuții pentru concedii și indemnizații	19	85
- contribuții la Fondul de garantare a creanțelor salariale	20	25
- contribuții la fondul de pensii facultative	21	-
- alte cheltuieli de personal, din care:	22	791
- tichete de masă	23	450
- deplasări, detașări	24	215
c) Cheltuieli de exploatare privind amortizările, provizioanele și ajustările pentru depreciere	25	22.871
d) Cheltuieli de protocol	26	33
e) Cheltuieli de reclamă și publicitate	27	-
f) Cheltuieli cu sponsorizarea	28	-
g) Cheltuieli prevăzute de art. 25 (3) litera b) din Legea nr. 227 / 2015 privind Codul fiscal	29	498
h) Alte cheltuieli	30	334
2. Cheltuieli financiare, din care:	31	150
- cheltuieli privind dobânzile	32	-
- alte cheltuieli financiare	33	150
3. Cheltuieli extraordinare	34	-
III. REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	35	1.624
IV. IMPOZIT PE PROFIT	36	260
V. REZULTATUL NET	37	1.364

INDICATORI	Nr rd.	Program 2017
A	0	1
VI. ACOPERIREA PIERDERILOR CONTABILE DIN ANII PRECEDENȚI	38	-
VII. PROFITUL DE REPARTIZAT RĂMAS DUPĂ ACOPERIREA PIERDERILOR CONTABILE DIN ANII PRECEDENȚI	39	1.364
a) pentru cointeresarea personalului	40	273
b) pentru finanțarea dezvoltării institutului național	41	818
c) pentru desfășurarea activității curente, inclusiv pentru cofinanțarea proiectelor	42	273
VIII. SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	23.112
1. Surse proprii	44	9.875
2. Sume de la bugetul de stat pentru investiții	45	-
3. Credite bancare pentru investiții	46	-
-interne	47	-
-externe	48	-
4. Alte surse	49	13.237
IX. UTILIZAREA RESURSELOR PENTRU INVESTIȚII, din care:	50	23.112
1. Investiții, inclusiv investiții în curs la finele anului	51	23.112
2. Rambursări de rate aferente creditelor pentru investiții	52	-
- interne	53	-
- externe	54	-
X. DATE DE FUNDAMENTARE		
1. Venituri totale (rd.01)	55	40.986
2. Cheltuieli aferente veniturilor totale (rd.08)	56	39.362
3. Rezultate (+/-) (rd.55 – rd.56)	57	1.624
4. Număr mediu de personal, total institut, din care:	58	148
- număr mediu personal de cercetare – dezvoltare	59	44
5. Câștigul mediu lunar pe salariat, total institut lei / persoană / lună	60	5.552
6. Câștigul mediu lunar pe personal de cercetare – dezvoltare lei / persoană / lună	61	4.768
7. Rentabilitatea (rd. 57/rd56*100)	62	4,13
8. Productivitatea muncii pe total personal- mii lei / pers. (rd.01 / rd.58)	63	278,82
9. Rata rentabilității financiare (rd.37 x 100 / capital propriu)	64	3,29
10. Plăți restante	65	-
11. Creanțe de încasat	66	450

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 16

din 10 mai 2017

Dosar nr. 739/1/2017

Mirela Sorina Popescu	— președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Simona Cristina Neniță	— judecător la Secția penală
Geanina Cristina Arghir	— judecător la Secția penală
Silvia Cerbu	— judecător la Secția penală
Ana Maria Dascălu	— judecător la Secția penală
Angela Dragne	— judecător la Secția penală
Lavinia Valeria Lefterache	— judecător la Secția penală
Ioana Alina Ilie	— judecător la Secția penală
Ionuț Mihai Matei	— judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea prin care judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Arad — Secția penală solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept:

„1. Dacă prevederile art. 25 alin. (3) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, așa cum au fost modificate prin Legea nr. 319/2015, prin care s-a instituit obligația de notificare a titularului permisului de portarmă cu 6 luni înainte de expirarea valabilității permisului, constituie o normă de dezincriminare, instituind o condiție preexistentă pentru realizarea conținutului constitutiv al infracțiunii de nerespectare a regimului armelor și munițiilor, prevăzută de art. 342 alin. (6) din Codul penal sau, dimpotrivă, fapta rămâne infracțiune independent de îndeplinirea sau neîndeplinirea obligației de notificare.

2. În caz de dezincriminare, având în vedere prevederile art. 2 din Codul penal privind legalitatea sancțiunilor de drept penal, dacă prin încheiere, în procedura prevăzută de art. 340, art. 341 din Codul de procedură penală s-a dispus respingerea plângerii împotriva ordonanței de clasare, clasarea fiind întemeiată pe prevederile art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul de procedură penală (fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege), în procedura prevăzută de art. 549 ind. 1 din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară poate pronunța oricare dintre soluțiile prevăzute de lege sau, dimpotrivă, încheierea prin care s-a decis cu privire la temeiul clasării este intrată în puterea lucrului judecat.”

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 274 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Sedința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Mihaela Ivănuș, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 276 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de domnul procuror Cosmin Grancea.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 739/1/2017 aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală. A menționat că la dosar au transmis puncte de vedere curțile de apel Bacău, Brașov, București, Cluj, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Ploiești, Târgu Mureș și Timișoara, instanțele arondate acestora, Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu — Facultatea de Drept și Universitatea din Craiova — Facultatea de Drept. În continuare s-a învederat că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, care a fost înaintat părților la data de 20 aprilie 2017, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

La data de 28 aprilie 2017, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a depus Adresa nr. 752/C/716/III-5/2017 prin care s-a comunicat că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept cu care a fost sesizată instanța, fiind depuse și concluzii scrise în sensul respingerii sesizării ca inadmisibilă. Totodată, la data de 2 mai 2017 petentul Abate Diego a depus concluzii scrise.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, constatând că nu sunt cereri sau excepții de formulat, a solicitat reprezentantului Ministerului Public să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema de drept supusă dezlegării în Dosarul nr. 739/1/2017.

Reprezentantul Ministerului Public a solicitat respingerea sesizării, ca inadmisibilă, apreciind că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege.

Este adevărat că sesizarea a fost formulată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Arad, care soluționează cauza în ultimă instanță (conestație întemeiată pe dispozițiile art. 549¹ din Codul de procedură penală) și, anterior, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii cu privire la chestiunea de drept invocată. Cu toate acestea, referitor la prima întrebare, respectiv dacă prevederile art. 25 alin. (3) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, așa cum au fost modificate prin Legea nr. 319/2015, constituie o normă de dezincriminare, a apreciat că aceasta nu are nicio legătură cu soluționarea cauzei.

A arătat că plângerea împotriva soluției procurorului a fost soluționată de către judecătorul de cameră preliminară, cu caracter definitiv, soluție dispusă în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul de procedură penală, întrucât fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege. Prin urmare, în procedura subsecventă, prevăzută de art. 549¹ din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară nu poate nici să pună în discuție sau să schimbe temeiul soluției care a fost dată în plângerea pronunțată în procedura prevăzută de art. 340 — art. 341 din Codul de procedură penală, nici nu se poate pronunța asupra incriminării, dezincriminării sau trăsăturilor esențiale ale infracțiunii.

Pentru aceste considerente a apreciat că prima întrebare nu are legătură cu fondul cauzei.

Întrucât din modul în care sunt formulate întrebările reiese că răspunsul la a doua întrebare este condiționat de un răspuns pe fond la prima întrebare, a considerat că și a doua întrebare este inadmisibilă.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterea închisă, reținându-se dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Arad — Secția penală a dispus, prin Încheierea din 14 noiembrie 2016 pronunțată în Dosarul nr. 10.869/55/2016, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept:

„1. Dacă prevederile art. 25 alin. (3) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, așa cum au fost modificate prin Legea nr. 319/2015, prin care s-a instituit obligația de notificare a titularului permisului de portarmă cu 6 luni înainte de expirarea valabilității permisului, constituie o normă de dezincriminare, instituind o condiție preexistentă pentru realizarea conținutului constitutiv al infracțiunii de nerespectare a regimului armelor și munițiilor, prevăzută de art. 342 alin. (6) din Codul penal sau, dimpotrivă, fapta rămâne infracțiune independent de îndeplinirea sau neîndeplinirea obligației de notificare.

2. În caz de dezincriminare, având în vedere prevederile art. 2 din Codul penal privind legalitatea sancțiunilor de drept penal, dacă prin încheiere, în procedura prevăzută de art. 340, art. 341 din Codul de procedură penală s-a dispus respingerea plângerii împotriva ordonanței de clasare, clasarea fiind întemeiată pe prevederile art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul de procedură penală (fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege), în procedura prevăzută de art. 549 ind. 1 din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară poate pronunța oricare dintre soluțiile prevăzute de lege sau, dimpotrivă, încheierea prin care s-a decis cu privire la temeiul clasării este intrată în puterea lucrului judecat.”

II. Expunerea succintă a cauzei

Prin Ordonanța nr. 321/P/2016 din 26.02.2016, Parchetul de pe lângă Judecătoria Arad a dispus clasarea cauzei privind pe petentul A.D. sub aspectul infracțiunii de nerespectare a regimului armelor și munițiilor prevăzute de art. 342 alin. (6) din Codul penal, în baza art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul de procedură penală (fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege).

Prin aceeași ordonanță, în temeiul dispozițiilor art. 315 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură penală și art. 112 alin. (1) lit. f) din Codul penal, s-a dispus sesizarea judecătorului de cameră preliminară cu propunerea de luare a măsurii de siguranță a confiscării speciale.

În fapt, s-a reținut că, la data de 18.01.2016, organele de poliție au constat că numitul A.D. este deținător al permisului de armă — tip B eliberat de către I.P.J. Arad, Serviciul arme, la data de 14.10.2010, în care are înscrise 11 arme letale de vânatoare, două arme neletale și muniția aferentă, iar valabilitatea permisului de armă a expirat la data de 15.10.2015. S-a constatat că petentul nu s-a prezentat pentru prelungirea

valabilității permisului de armă și nu a depus armele și muniția, în termenul legal de 10 zile de la expirarea valabilității permisului de armă, la un armurier autorizat.

Petentul A.D. a formulat plângere împotriva ordonanței de clasare, solicitând, în temeiul art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală, schimbarea temeiului de drept al soluției de clasare din art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II-a (fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege) în art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală (fapta nu este prevăzută de legea penală), întrucât a operat o dezincriminare a faptei prevăzute de art. 342 alin. (6) din Codul penal odată cu modificarea art. 25 alin. (3) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor prin Legea nr. 319/2015.

Prin Încheierea penală nr. 416 din 1.06.2016 judecătorul de cameră preliminară din cadrul Judecătoriei Arad a respins, ca nefondată, plângerea petentului A.D. împotriva ordonanței de clasare.

S-a reținut, în esență, că nu a intervenit o dezincriminare a faptei în situația în care posesorul permisului de armă nu a fost notificat, această obligație suplimentară introdusă prin legea specială neavând vreun efect asupra tipicității faptei incriminate de dispozițiile art. 342 alin. (6) din Codul penal. Dispozițiile art. 25 alin. (3) teza a II-a din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor urmăresc o inversare a sarcinii probei raportat la latura subiectivă a infracțiunii și nu pot avea ca efect dezincriminarea acesteia.

Prin Încheierea nr. 2.072 din 29.09.2016, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Judecătoriei Arad a admis propunerea parchetului formulată prin Ordonanța de clasare nr. 321/P/2016 din data de 26.02.2016 și, în consecință, în baza art. 549¹ alin. (3) lit. b) din Codul de procedură penală și art. 112 alin. (1) lit. f) din Codul penal, a dispus luarea măsurii confiscării speciale a bunurilor ridicate de la petentul A.D. — 11 arme letale de vânatoare, 2 arme neletale și muniții aferente acestora.

S-a reținut, în esență, că arma poate fi deținută doar în condiții de autorizare specială, iar petentul A.D. nu le îndeplinește, permisul de armă fiind expirat din data de 15.10.2015, iar pentru înlăturarea stării de pericol pentru ordinea publică se impune confiscarea bunurilor.

Împotriva Încheierii nr. 2.072 din 29.09.2016 a judecătorului de cameră preliminară A.D. a formulat contestație.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Arad cu nr. 10.869/55/2016, iar la termenul din 14.11.2016, în baza art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Arad a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

III. Opinia instanței care a formulat sesizarea

1. Modalitatea în care este reglementat principiul activității legii penale, cuprins în art. 3 din Codul penal, are la bază adagiul *tempus regit actum*. Acest principiu reprezintă regula conform căreia legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite în timpul cât ea se află în vigoare, aceasta neputându-se aplica unor fapte comise anterior momentului în care a intrat în vigoare și nici faptelor comise după ce a ieșit din activitate. Regula *tempus regit actum* exclude retroactivitatea și ultraactivitatea, din principiul activității legii penale desprinzându-se două reguli implicite negative: neretroactivitatea legii penale și non-ultraactivitatea legii penale. Pe de altă parte, din perspectiva dreptului penal, principiul activității legii penale reprezintă o aplicație particulară a principiului legalității incriminării și a sancțiunilor de drept penal.

Principiul activității legii penale poate avea și excepții. Singurele derogări posibile sunt retroactivitatea legii penale și ultraactivitatea legii penale. De *lege lata*, propriu-zis, ultraactivitatea legii penale nu are incidență practică, deoarece strict tehnic ar însemna ca o lege veche, anterioară comiterii

unei infracțiuni, să se aplice unor fapte săvârșite după ieșirea sa din vigoare. Conform art. 15 alin. (2) din Constituția României, legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile.

Din prevederile constituționale anterior menționate se desprind următoarele idei: în principiu, legea nu poate retroactiva; singurele legi care pot retroactiva sunt legea penală și legea contravențională, dacă sunt mai favorabile; legiuitorul poate adopta legi ultraactive; retroactivitatea legii penale sau contravenționale mai favorabile este o excepție, care poate fi limitată de legiuitor.

Legiuitorul poate restrânge retroactivitatea legii penale sau contravenționale mai favorabile, de pildă, în materia normelor materiale procesuale funcționând regula aplicării imediate a acestora. De asemenea, în ceea ce privește persoanele condamnate definitiv, legea retroactivează numai în anumite condiții. În raport cu prevederile art. 15 alin. (2) din Constituția României, legea penală mai favorabilă este, de regulă, retroactivă, cu excepția cazurilor în care legiuitorul a restrâns în mod expres incidența acesteia. În acest sens este și practica instanței de contencios constituțional (Decizia Curții Constituționale nr. 1.470/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 2 decembrie 2011).

Prin înscrierea neretroactivității legii în Constituția României s-a realizat o garanție împotriva oricăror încercări de adoptare a unor legi penale retroactive. Acest principiu admite numai o singură excepție, și anume retroactivitatea legii mai favorabile (mai blândă). În sfera legii penale mai favorabile intră legile interpretative mai favorabile, legile privind dezincriminarea și legile mai favorabile *stricto sensu* (nici legile privind regimul executărilor sancțiunilor penale nu pot avea caracter retroactiv — Decizia Curții Constituționale nr. 214/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din 8 septembrie 1997).

În consecință, legea penală poate retroactiva numai dacă: este o lege care dezincriminează; este o lege penală nouă mai favorabilă (inclusiv legea interpretativă); este o lege de procedură (care se aplică imediat, indiferent de data comiterii faptei).

Având în vedere aceste considerente, s-a apreciat că, în speță, există dezincriminare, chiar dacă printr-o lege nouă se restrânge doar sfera de incidență a unui anumit text, astfel încât fapta concretă comisă nu mai întrunește condițiile impuse de lege. În acest sens s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 4 din 4.03.2015, referitoare la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 9 aprilie 2015.

S-a reținut în acest sens, raportat la condițiile speței, că infracțiunea de nerespectare a regimului armelor și munițiilor prevăzută de art. 342 alin. (6) din Codul penal este o infracțiune continuă, comisă prin omisiune, care s-a consumat la data de 25.10.2015, când a expirat termenul de 10 zile socotit de la data expirării valabilității permisului de portarmă, și s-a epuizat la data de 18.01.2016, data ridicării armelor și munițiilor, adică după intrarea în vigoare a Legii nr. 319/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, care este 14.01.2016, prin care au fost modificate prevederile art. 25 alin. (3) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor.

2. Principiul legalității sancțiunilor de drept penal este prevăzut într-un articol distinct (art. 2 din Codul penal), astfel că sunt mai vizibile diferențele dintre acest principiu și principiul legalității incriminării. În mod întemeiat, noul Cod penal precizează în mod expres cele trei categorii de sancțiuni de drept penal (pedepsele, măsurile educative și măsurile de

siguranță), spre deosebire de Codul penal din 1969, care se referă numai la pedepse și măsuri. De asemenea, ideea de neretroactivitate a legii penale se regăsește și în art. 2 alin. (2) din Codul penal, în cuprinsul căruia se menționează interdicția potrivit căreia nu se poate aplica o pedeapsă ori nu se poate lua o măsură educativă sau măsură de siguranță dacă aceasta nu era prevăzută de legea penală la data când fapta a fost săvârșită. O precizare foarte importantă, fără corespondent în Codul penal din 1969, se referă la sublinierea potrivit căreia nicio pedeapsă nu poate fi stabilită și aplicată în afara limitelor generale ale acesteia [art. 2 alin. (3) din Codul penal].

În consecință, raportat la considerentele de mai sus, s-a apreciat că, în procedura prevăzută de art. 549¹ din Codul de procedură penală, se poate pronunța oricare dintre soluțiile prevăzute de lege, având în vedere faptul că în această procedură are loc o nouă judecată, cu un alt obiect. O susținere contrară ar goli de conținut această procedură distinctă prevăzută de Codul procedură penală.

IV. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate

IV.1. Referitor la prima chestiune de drept, „*Dacă prevederile art. 25 alin. (3) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, așa cum au fost modificate prin Legea nr. 319/2015, prin care s-a instituit obligația de notificare a titularului permisului de portarmă cu 6 luni înainte de expirarea valabilității permisului, constituie o normă de dezincriminare, instituind o condiție preexistentă pentru realizarea conținutului constituitiv al infracțiunii de nerespectare a regimului armelor și munițiilor, prevăzută de art. 342 alin. (6) din Codul penal sau, dimpotrivă, fapta rămâne infracțiune independent de îndeplinirea sau neîndeplinirea obligației de notificare*”, **într-o opinie majoritară** s-a susținut că prevederile art. 25 alin. (3) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, așa cum au fost modificate prin Legea nr. 319/2015, nu constituie o normă de dezincriminare a infracțiunii prevăzute de art. 342 alin. (6) din Codul penal.

S-a apreciat că dispozițiile art. 25 alin. (2) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, modificată și completată prin Legea nr. 319/2015, prevăd că titularul unui permis de armă este obligat să se prezinte la structura de poliție competentă înainte de expirarea termenului de 5 ani, fără ca această obligație să depindă de notificarea instituită prin alin. (3) teza finală a art. 25 din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 319/2015. Obligația instituită în sarcina titularului unui permis de armă prin art. 25 alin. (2) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor este independentă de obligația instituită în sarcina organelor de poliție prin teza finală a art. 25 alin. (3) din aceeași lege. Dacă legiuitorul ar fi înțeles ca obligația de prezentare să fie subsecventă notificării și să depindă de aceasta, ar fi stabilit ca termenul de prezentare să curgă de la data notificării până la expirarea termenului de valabilitate.

În atare situație, prin încălcarea obligației instituite în sarcina titularului unui permis de armă, la expirarea termenelor prevăzute de lege, cu îndeplinirea sau nu a obligației de notificare instituite prin alin. (3) teza finală a art. 25 din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 319/2015, deținerea armei devine fără drept și cade sub incidența dispozițiilor art. 342 din Codul penal.

Conform art. 342 din Codul penal, „(1) *Deținerea, portul, confecționarea, precum și orice operațiune privind circulația armelor letale, a munițiilor, mecanismelor sau dispozitivelor acestora sau funcționarea atelierelor de reparare a armelor letale, fără drept, se pedepsesc cu închisoarea de la unu la 5 ani. [...]*

(6) *Nedepunerea armei și a muniției la un armurier autorizat în termen de 10 zile de la expirarea perioadei de valabilitate a permisului de armă constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani. [...].*"

Din această dispoziție legală rezultă că titularul unui permis de armă, a cărui valabilitate nu a fost prelungită conform art. 25 din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, este obligat să depună arma și muniția la un armurier autorizat, în termen de 10 zile de la expirarea perioadei de valabilitate a permisului de armă, în caz contrar cade sub incidența dispozițiilor art. 342 alin. (6) din Codul penal.

În acest sens s-au exprimat următoarele instanțe: Curtea de Apel Bacău (Judecătoria Roman), Curtea de Apel Brașov (Tribunalul Covasna, Judecătoria Târgu Secuiesc), Curtea de Apel București [Tribunalul București și judecătoriile arondate (opinie majoritară), Tribunalul Ialomița, Judecătoria Alexandria], Curtea de Apel Cluj (Tribunalul Cluj, Judecătoria Turda), Curtea de Apel Galați (Judecătoria Brăila), Curtea de Apel Iași (Judecătoria Vaslui), Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Ploiești (Judecătoria Câmpina), Curtea de Apel Târgu Mureș (Tribunalul Mureș, Judecătoria Miercurea-Ciuc) și Curtea de Apel Timișoara (Tribunalul Arad, Tribunalul Timiș, Judecătoria Reșița).

În opinia minoritară s-a apreciat că prevederile art. 25 alin. (3) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, modificate prin Legea nr. 319/2015, prin care s-a instituit obligația de notificare a titularului permisului de portarmă cu 6 luni înainte de expirarea valabilității permisului, constituie o normă de dezincredințare, instituind o condiție preexistentă pentru realizarea conținutului constitutiv al infracțiunii de nerespectare a regimului armelor și munițiilor, prevăzute de art. 342 alin. (6) din Codul penal, deoarece legea penală mai favorabilă este, de regulă, retroactivă, cu excepția cazurilor în care legiuitorul a restrâns în mod expres incidența acesteia.

În acest sens s-au pronunțat: Curtea de Apel Bacău (Judecătoria Moinești), Curtea de Apel Brașov — opinie minoritară (Tribunalul Brașov, Judecătoria Rupea), Curtea de Apel București (Judecătoria Turnu Măgurele, Judecătoria Urziceni), Curtea de Apel Cluj (Judecătoria Năsăud), Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Ploiești (Tribunalul Prahova, Judecătoria Sinaia, Judecătoria Mizil), Curtea de Apel Târgu Mureș (Judecătoria Luduș, Judecătoria Odorheiu Secuiesc), Curtea de Apel Timișoara (Tribunalul Caraș-Severin).

IV.2. Referitor la cea de-a doua chestiune de drept, „*În caz de dezincredințare, având în vedere prevederile art. 2 din Codul penal privind legalitatea sancțiunilor de drept penal, dacă prin încheiere, în procedura prevăzută de art. 340, art. 341 din Codul de procedură penală s-a dispus respingerea plângerii împotriva ordonanței de clasare, clasarea fiind întemeiată pe prevederile art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul de procedură penală (fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege), în procedura prevăzută de art. 549 ind. 1 din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară poate pronunța oricare dintre soluțiile prevăzute de lege sau, dimpotrivă, încheierea prin care s-a decis cu privire la temeiul clasării este intrată în puterea lucrului judecat*”, **într-o opinie majoritară** s-a apreciat că, în caz de dezincredințare, dacă printr-o încheiere pronunțată în procedura prevăzută de art. 340—art. 341 din Codul de procedură penală s-a dispus respingerea plângerii împotriva ordonanței de clasare, în procedura prevăzută de art. 549¹ din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară poate pronunța oricare dintre soluțiile prevăzute de lege, întrucât în această procedură are loc o nouă judecată, cu un obiect distinct.

În acest sens s-au exprimat următoarele instanțe: Curtea de Apel Bacău (Judecătoria Moinești), Curtea de Apel Brașov — opinie minoritară (Judecătoria Rupea), Curtea de Apel București (Tribunalul București, Judecătoria Alexandria, Judecătoria Turnu Măgurele, Judecătoria Urziceni), Curtea de Apel Cluj (Judecătoria Năsăud), Curtea de Apel Iași (Judecătoria Vaslui), Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Ploiești (Tribunalul Prahova, Judecătoria Sinaia, Judecătoria Mizil), Curtea de Apel Timișoara (Tribunalul Timiș, Tribunalul Caraș-Severin).

În opinia minoritară s-a apreciat că, în caz de dezincredințare, dacă prin încheierea pronunțată în procedura prevăzută de art. 340—art. 341 din Codul de procedură penală s-a dispus respingerea plângerii împotriva ordonanței de clasare, în procedura prevăzută de art. 549¹ din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară nu poate pronunța oricare dintre soluțiile prevăzute de lege, încheierea prin care s-a decis cu privire la temeiul clasării fiind intrată în puterea lucrului judecat.

În acest sens s-au pronunțat: Curtea de Apel Brașov (Tribunalul Brașov, Tribunalul Covasna, Judecătoria Târgu Secuiesc), Curtea de Apel București, Curtea de Apel Cluj (Tribunalul Cluj, Judecătoria Turda), Curtea de Apel Târgu Mureș (Judecătoria Luduș, Judecătoria Odorheiu Secuiesc), Curtea de Apel Timișoara (Tribunalul Arad).

V. Examenul jurisprudenței

V.1. *Jurisprudența națională relevantă*

Au fost identificate hotărâri judecătorești în această materie la: Tribunalul Arad — Încheierea nr. 53 din 10 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 19.884/55/2014, Încheierea nr. 74 din 23 august 2016, pronunțată în Dosarul nr. 5.897/55/2016, Judecătoria Sinaia — Încheierea din 24 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 2.045/310/2016, Judecătoria Roman — Încheierea nr. 101 din 27 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 6.385/291/2016.

V.2. *Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție*

Au fost identificate următoarele hotărâri: Încheierea nr. 1.579 din 19 noiembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 826/33/2015; Încheierea nr. 244 din 7 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 7.792/2/2016.

V.3. *Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale*

Prin Decizia nr. 166/2015 a Curții Constituționale (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 21 aprilie 2015), printre altele, s-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 549¹ alin. (2) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale.

S-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 549¹ alin. (3) din Codul de procedură penală, potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță „*în camera de consiliu, fără participarea procurorului ori a persoanelor prevăzute la alin. (2)*”, este neconstituțională.

S-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 549¹ alin. (5) din Codul de procedură penală, potrivit căreia instanța ierarhic superioară ori completul competent se pronunță „*fără participarea procurorului și a persoanelor prevăzute la alin. (2)*”, este neconstituțională.

În considerentele acestei decizii s-a reținut că procedura specială reglementată de art. 549¹ din Codul de procedură penală vizează o atribuție a judecătorului de cameră preliminară în care acesta decide asupra fondului cauzei, respectiv dispune cu privire la desființarea unui înscris sau cu privire la confiscarea specială a unor bunuri. Aceasta, în condițiile în care nici ordonanța procurorului de clasare sau de renunțare la urmărire penală prin care decide cu privire la raportul de drept penal analizat și nici încheierea judecătorului prin care se soluționează plângerea împotriva acestor soluții ale procurorului, în baza

art. 341 din Codul de procedură penală, nu au autoritate de lucru judecat în fața judecătorului de cameră preliminară, care urmează a se pronunța în conformitate cu prevederile art. 549¹ din Codul de procedură penală.

V.4. *Jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene*

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

VI. Opinia specialiștilor consultați

Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu — Facultatea de Drept a comunicat că între elementele de tipicitate principale ale unei infracțiuni, respectiv acțiune/inacțiune, urmare și raport de cauzalitate, mai pot exista și alte împrejurări de care depinde tipicitatea faptei din perspectiva laturii obiective.

Infrațiunea prevăzută de art. 342 alin. (6) din Codul penal este omisivă, ceea ce înseamnă că ea se evidențiază întotdeauna prin raportare la o acțiune determinată, care îi este cerută subiectului.

În situația a cărei dezlegare se solicită, acțiunea de a depune armele sau munițiile în termenul prevăzut de art. 342 alin. (6) din Codul penal este indisolubil legată de obligația legală instituită prin art. 25 alin. (3) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aspect care determină reținerea celei din urmă obligații ca fiind o condiție de tipicitate a infracțiunii prevăzute de art. 342 alin. (6) din Codul penal. De altfel, s-a considerat că rațiunea acestei modificări legislative a fost aceea de a restrânge sfera conduitelor care intră sub incidența legislației penale doar la acele situații în care, deși persoana a fost notificată să se prezinte în vederea vizării permisului de armă, nu a îndeplinit această obligație.

În doctrină s-a arătat că suntem în prezența legii de dezincriminare nu doar atunci când legea nouă suprimă o incriminare, ci și în ipoteza în care prin prevederile noii legi se restrânge sfera de incidență a unui anumit text astfel încât fapta concret comisă de inculpat nu mai întrunește condițiile impuse de acesta [F. Streteanu, *Tratat de drept penal. Partea generală*, vol. 1, Ed. C.H. Beck, București, pag. 265—266].

Concluzionându-se, s-a apreciat că această modificare legislativă determină, în mod evident, o dezincriminare *de facto* a infracțiunii prevăzute de art. 342 alin. (6) din Codul penal.

Sub aspectul celei de-a doua întrebări a cărei dezlegare se solicită s-a considerat că procedura plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau de netrimiteră în judecată este una distinctă de procedura confiscării prevăzută de art. 549¹ din Codul de procedură penală. Așadar, judecătorul de cameră preliminară chemat să soluționeze cererea de confiscare specială trebuie să aprecieze asupra îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege pentru dispunerea confiscării speciale, putând dispune oricare dintre soluțiile prevăzute de lege.

În măsura în care s-ar accepta ideea că soluția definitivă, pronunțată în procedura plângerii împotriva soluțiilor procurorului de neurmărire sau netrimiteră în judecată de către judecătorul de cameră preliminară, are autoritate de lucru judecat în procedura prevăzută de art. 549¹ din Codul de procedură penală, ar însemna ca aceasta să fie goliță de conținut ori lipsită de obiect, aspect inadmisibil.

Universitatea din Craiova — Facultatea de Drept a comunicat că situația premisă reprezintă preexistența unei realități, a unei stări de fapt ori a unei situații pe care se grezează infracțiunea și în lipsa căreia aceasta nu ar putea subzista. Alături de latura obiectivă și latura subiectivă, situația premisă face parte din conținutul constitutiv al infracțiunii.

VII. Punctul de vedere exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție

Cu privire la prima chestiune de drept care formează obiectul sesizării s-a apreciat că dispozițiile art. 25 alin. (3) teza finală din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, modificate prin Legea nr. 319/2015, prin care se instituie obligația de notificare a titularului permisului de armă cu 6 luni înainte de expirarea valabilității permisului de armă, *nu au ca efect dezincriminarea faptei de nerespectare a regimului armelor și al munițiilor prevăzute în art. 342 alin. (6) din Codul penal*, în ipoteza neîndeplinirii obligației de notificare.

S-a considerat că a doua chestiune de drept care formează obiectul sesizării este subsidiară în raport cu prima chestiune de drept și, în consecință, opinia exprimată cu privire la prima chestiune de drept, în sensul că fapta prevăzută în art. 342 alin. (6) din Codul penal nu este dezincriminată în ipoteza neîndeplinirii obligației de notificare, determină inadmisibilitatea, întrucât nu este întrunită condiția de admisibilitate constând în existența unei legături de dependență între lămurirea chestiunii de drept și soluționarea pe fond a cauzei.

În subsidiar, în măsura în care se apreciază că a doua chestiune de drept este admisibilă, s-a considerat că în procedura de confiscare, în cazul clasării, judecătorul de cameră preliminară poate pronunța oricare dintre soluțiile prevăzute în art. 549¹ alin. (5) din Codul de procedură penală.

VIII. Punctul de vedere al părții cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

În urma comunicării raportului întocmit de judecătorul-raportor, petentul A.D. a comunicat, conform dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, punctul său de vedere privind chestiunea de drept supusă judecării.

Potentul a apreciat că sesizarea este admisibilă. Drept urmare, cu privire la prima chestiune, a solicitat să se constate că prin Legea nr. 319/2015, care a modificat dispozițiile art. 25 alin. (3) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, s-a instituit obligativitatea notificării titularului la adresa din permisul de armă, începând cu 6 luni înainte de expirarea valabilității permisului de armă, dar nu mai târziu de 30 de zile înainte de data expirării valabilității permisului de armă, introducându-se în conținutul constitutiv al infracțiunii de nerespectare a regimului armelor și munițiilor prevăzute de art. 342 alin. (6) din Codul penal o condiție preexistentă necesară pentru existența infracțiunii, situație premisă în lipsa căreia fapta nu constituie infracțiune.

Potentul nu a primit această notificare în termenul prevăzut de lege, iar neîndeplinirea acestei obligații de către organele de poliție în a căror rază teritorială acesta își are domiciliul conduce la inexistența infracțiunii pentru care s-a dispus începerea urmăririi penale, întrucât lipsește una dintre trăsăturile esențiale ale acesteia, respectiv tipicitatea.

În ceea ce privește cea de-a doua chestiune s-a solicitat să se constate că, în procedura prevăzută de dispozițiile art. 549¹ din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară poate pronunța oricare dintre soluțiile prevăzute de lege, așa cum s-a apreciat în opinie majoritară de către instanțe, respectiv de către specialiștii consultați.

IX. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin concluziile scrise, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — a susținut că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, motiv pentru care se impune respingerea sesizării, ca inadmisibilă.

Referitor la prima întrebare a chestiunii de drept care face obiectul sesizării s-a susținut că aceasta nu îndeplinește condiția de a se afla în dependență cu soluționarea cauzei pe fond. În

ceea ce privește a doua întrebare, având în vedere că este subsidiară celei dintâi, s-a apreciat că și această întrebare este inadmisibilă.

X. Dispoziții legale incidente

Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, modificată și completată prin Legea nr. 319/2015

„Art. 25. — Valabilitatea permisului de armă

(1) Permisul de armă are o valabilitate de 5 ani, termen care se calculează de la data eliberării sau, după caz, de la data ultimei prelungiri, exceptând perioada de suspendare.

(2) În vederea prelungirii valabilității permisului de armă, titularul acestuia este obligat să se prezinte înainte de împlinirea termenului prevăzut la alin. (1) la structura de poliție competentă în a cărei rază de competență teritorială își are domiciliul sau reședința cu armele înscrise în permis, precum și cu documentele stabilite în normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(3) Valabilitatea permisului de armă se prelungește de către autoritatea competentă pentru o perioadă de 5 ani, dacă titularul îndeplinește condițiile prevăzute la art. 14 alin. (1) lit. c)—f), h) și i) și prezintă dovada efectuării unei ședințe de tragere anual, într-un poligon autorizat, cu excepția posesorilor de arme de vânatoare. Începând cu 6 luni înainte de expirarea valabilității permisului de armă este obligatorie notificarea titularului la adresa din permisul de armă, dar nu mai târziu de 30 de zile înainte de data expirării valabilității permisului de armă.

(4) Permisul de armă conferă titularului drepturile prevăzute de lege și după radierea din acesta a armelor înstrăinate prin vânzare, donație, închiriere sau comodat, până la expirarea termenului de valabilitate.”

Codul penal

„Art. 342. — Nerespectarea regimului armelor și al munițiilor

(1) Deținerea, portul, confecționarea, precum și orice operațiune privind circulația armelor letale, a munițiilor, mecanismelor sau dispozitivelor acestora sau funcționarea atelierelor de reparare a armelor letale, fără drept, se pedepesc cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(2) Deținerea sau portul fără drept de arme neletale din categoria celor supuse autorizării se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.

(3) Sustragerea armelor sau munițiilor prevăzute în alin. (1) și alin. (2) se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.

(4) Portul armelor prevăzute în alin. (1) și alin. (2), fără drept, în sediul autorităților publice, instituțiilor publice sau al altor persoane juridice de interes public ori în spațiile rezervate desfășurării procesului electoral, se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani și interzicerea unor drepturi.

(5) Dacă faptele prevăzute în alin. (1) și alin. (3) au ca obiect arme interzise sau muniții, mecanisme ori dispozitive ale acestora, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.

(6) Nedepunerea armei și a muniției la un armurier autorizat în termen de 10 zile de la expirarea perioadei de valabilitate a permisului de armă constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.

(7) Fabricarea sau asamblarea de arme letale, de piese sau de muniție pentru acestea:

a) din orice componente esențiale traficate ilicit;

b) fără o autorizație eliberată de către o autoritate competentă a statului membru în care are loc fabricarea sau asamblarea;

c) fără marcarea armelor letale asamblate la data producerii lor, în conformitate cu prevederile legale, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.”

Codul de procedură penală

„Art. 16. — Cazurile care împiedică punerea în mișcare și exercitarea acțiunii penale

(1) Acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă:

a) fapta nu există;

b) fapta nu este prevăzută de legea penală ori nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege;

c) nu există probe că o persoană a săvârșit infracțiunea;

d) există o cauză justificativă sau de neimputabilitate;

e) lipsește plângerea prealabilă, autorizarea sau sesizarea organului competent ori o altă condiție prevăzută de lege, necesară pentru punerea în mișcare a acțiunii penale;

f) a intervenit amnistia sau prescripția, decesul suspectului ori al inculpatului persoană fizică sau s-a dispus radierea suspectului ori inculpatului persoană juridică;

g) a fost retrasă plângerea prealabilă, în cazul infracțiunilor pentru care retragerea acesteia înlătură răspunderea penală, a intervenit împăcarea ori a fost încheiat un acord de mediere în condițiile legii;

h) există o cauză de nepedepsire prevăzută de lege;

i) există autoritate de lucru judecat;

j) a intervenit un transfer de proceduri cu un alt stat, potrivit legii.

(2) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. e) și j), acțiunea penală poate fi pusă în mișcare ulterior, în condițiile prevăzute de lege.”

„Art. 340. — Plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimite în judecată

(1) Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.

(2) Dacă plângerea nu a fost rezolvată în termenul prevăzut la art. 338, dreptul de a face plângere poate fi exercitat oricând după împlinirea termenului de 20 de zile în care trebuia soluționată plângerea, dar nu mai târziu de 20 de zile de la data comunicării modului de rezolvare.

(3) Plângerea trebuie să cuprindă: numele, prenumele, codul numeric personal, calitatea și domiciliul petiționarului ori, pentru persoana juridică, denumirea, sediul, indicarea reprezentantului legal ori convențional, data ordonanței sau a rechizitoriului atacat, numărul de dosar și denumirea parchetului, indicarea motivelor plângerii.

(4) Dispozițiile art. 289 alin. (3)—(5) se aplică în mod corespunzător.

(5) În cazul în care nu cuprinde data ordonanței sau a rechizitoriului atacate, numărul de dosar și denumirea parchetului, plângerea se restituie pe cale administrativă, situație în care completarea plângerii poate fi efectuată nu mai târziu de 20 de zile de la data restituirii.”

„Art. 341. — Soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară

(1) După înregistrarea plângerii la instanța competentă, aceasta se trimite în aceeași zi judecătorului de cameră preliminară. Plângerea greșit îndreptată se trimite pe cale administrativă organului judiciar competent.

(2) Judecătorul de cameră preliminară stabilește termenul de soluționare și dispune citarea petentului și a intimaților și încunoștințarea procurorului, cu mențiunea că pot depune note scrise cu privire la admisibilitatea ori temeinicia plângerii. Dacă în cauză a fost pusă în mișcare acțiunea penală, petentul și intimații pot formula cereri și ridica excepții și cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale.

(3) Procurorul, în termen de cel mult 3 zile de la primirea comunicării prevăzute la alin. (2), transmite judecătorului de cameră preliminară dosarul cauzei.

(4) În situația în care plângerea a fost depusă la procuror, acesta o va înainta, împreună cu dosarul cauzei, instanței competente.

(5) Plângerea se soluționează în camera de consiliu, cu participarea procurorului, prin încheiere motivată, pronunțată în camera de consiliu. Neprezentarea persoanelor citate conform alin. (2) nu împiedică soluționarea plângerii.

(5¹) Judecătorul de cameră preliminară, soluționând plângerea, verifică soluția atacată pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a oricăror înscrisuri noi prezentate.

(6) În cauzele în care nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară poate dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată;

b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală;

c) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.

(7) În cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară:

1. respinge plângerea ca tardivă sau inadmisibilă;

2. verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280—282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și:

a) respinge plângerea ca nefondată;

b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală;

c) admite plângerea, desființează soluția atacată și dispune începerea judecării cu privire la faptele și persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mișcare acțiunea penală, când probele legal administrate sunt suficiente, trimițând dosarul spre repartizare aleatorie;

d) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.

(7¹) În cazul în care, ulterior sesizării judecătorului de cameră preliminară, procurorul ierarhic superior admite plângerea și dispune infirmarea soluției atacate, plângerea va fi respinsă ca rămasă fără obiect. Cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia.

(8) Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6), alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) și alin. (7¹) este definitivă.

(9) În cazul prevăzut la alin. (7) pct. 2 lit. c), în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii procurorul, petentul și intimații pot face, motivat, contestație cu privire la modul de soluționare a excepțiilor privind legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale. Contestația nemotivată este inadmisibilă.

(10) Contestația se depune la judecătorul care a soluționat plângerea și se înaintează spre soluționare judecătorului de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară ori, când instanța sesizată cu plângere este Înalta Curte de Casație și Justiție, completului competent potrivit legii, care o soluționează în camera de consiliu, cu citarea petentului și a intimaților și cu participarea procurorului, prin încheiere motivată, pronunțată în camera de consiliu, putând dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge contestația ca tardivă, inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, și menține dispoziția de începere a judecării;

b) admite contestația, desființează încheierea și rejudecă plângerea potrivit alin. (7) pct. 2, dacă excepțiile cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale au fost greșit soluționate.

(11) Probele care au fost excluse nu pot fi avute în vedere la judecarea în fond a cauzei.”

„Art. 549¹ — Procedura de confiscare sau de desființare a unui înscris în cazul clasării

(1) În cazul în care procurorul a dispus clasarea sau renunțarea la urmărirea penală, confirmată de judecătorul de cameră preliminară, și sesizarea judecătorului de cameră preliminară în vederea luării măsurii de siguranță a confiscării speciale sau a desființării unui înscris, ordonanța de clasare sau, după caz, ordonanța prin care s-a dispus renunțarea la urmărire penală confirmată de judecătorul de cameră preliminară, însoțită de dosarul cauzei, se înaintează instanței căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță, după expirarea termenului prevăzut la art. 339 alin. (4) ori, după caz, la art. 340 sau după pronunțarea hotărârii prin care plângerea a fost respinsă ori prin care a fost confirmată ordonanța de renunțare la urmărire penală.

(2) Judecătorul de cameră preliminară stabilește termenul de soluționare, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, care nu poate fi mai scurt de 30 de zile.

(3) Pentru termenul fixat se dispune încunoștințarea procurorului și se citează persoanele ale căror drepturi sau interese legitime pot fi afectate, cărora li se comunică o copie a ordonanței, punându-le în vedere că în termen de 20 de zile de la primirea comunicării pot depune note scrise.

(4) Judecătorul de cameră preliminară se pronunță prin încheiere, în ședință publică, după ascultarea procurorului și a persoanelor ale căror drepturi sau interese legitime pot fi afectate, dacă sunt prezente. Dispozițiile cuprinse în titlul III al părții speciale privind judecata care nu sunt contrare dispozițiilor prezentului articol se aplică în mod corespunzător.

(5) Judecătorul de cameră preliminară, soluționând cererea, poate dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge propunerea și dispune, după caz, restituirea bunului ori ridicarea măsurii asigurătorii luate în vederea confiscării;

b) admite propunerea și dispune confiscarea bunurilor ori, după caz, desființarea înscrisului.

(6) În termen de 3 zile de la comunicarea încheierii, procurorul și persoanele prevăzute la alin. (3) pot face, motivat, contestație. Contestația nemotivată este inadmisibilă.

(7) Contestația se soluționează potrivit procedurii prevăzute la alin. (4) de către judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară celei sesizate ori, când instanța sesizată este Înalta Curte de Casație și Justiție, de către completul competent potrivit legii, care poate dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge contestația ca tardivă, inadmisibilă sau nefondată;

b) admite contestația, desființează încheierea și rejudecă propunerea potrivit alin. (5).”

XI. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Opinia judecătorului-raportor este în sensul că soluționarea pe fond a contestației cu care a fost investit judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Arad nu depinde de lămurirea primei chestiuni de drept ce face obiectul sesizării, drept urmare, prima întrebare adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție este inadmisibilă.

Cu privire la a doua chestiune de drept ce face obiectul sesizării s-a constatat că dispozițiile legale incidente — art. 549¹ alin. (7) din Codul de procedură penală — sunt clare, iar instanța de trimitere nu tinde la o lămurire a unei chestiuni de drept, ci la o rezolvare a cauzei deduse judecării, iar modul de soluționare a întrebării adresate rezultă din textul legal evocat.

Constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, judecătorul-raportor a apreciat că sesizarea este inadmisibilă.

XII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Arad în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor în chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit în art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea anumitor instanțe, investite cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, care constată, în cursul judecății, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța supremă nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

Pentru a fi admisibilă o asemenea sesizare trebuie îndeplinite cumulativ mai multe cerințe, respectiv existența unei cauze aflate în curs de judecată în ultimul grad de jurisdicție pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute expres de articolul anterior menționat, soluționarea pe fond a acelei cauze să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, iar problema de drept să nu fi fost însă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă în prezent obiectul unui recurs în interesul legii.

În speță, se constată că este îndeplinită condiția privind existența unei cauze pendinte aflate în curs de judecată în ultimă instanță, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Arad fiind investit în Dosarul nr. 10.869/55/2016 cu soluționarea contestației declarate de intimatul contestator A.D. împotriva Încheierii nr. 2.072 din 29.09.2016, pronunțată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Judecătoriei Arad.

De asemenea, chestiunile de drept cu care a fost sesizată instanța supremă nu au primit încă o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu fac obiectul unui asemenea recurs.

Cea de-a treia cerință impusă de art. 475 din Codul de procedură penală nu este îndeplinită în cauză.

Astfel, soluționarea pe fond a contestației cu care a fost investit judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Arad nu depinde de lămurirea primei chestiuni de drept ce face obiectul sesizării.

Admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată, atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci când privește o dispoziție de drept procesual, de împrejurarea ca interpretarea dată de instanța supremă să aibă consecințe juridice directe asupra modului de rezolvare a fondului cauzei. Mai precis, între problema de drept a cărei lămurire se solicită și soluția dată de către instanța pe rolul căreia se află cauza în ultimul grad de jurisdicție trebuie să existe o interdependență, în sensul ca decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție în procedura prevăzută de art. 476 și 477 din Codul de procedură penală să producă un efect concret asupra conținutului hotărârii.

În prezenta cauză, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Arad are de soluționat o contestație formulată de petent împotriva unei încheieri pronunțate de judecătorul de cameră preliminară de la instanța inferioară, în procedura de confiscare în cazul clasării, prevăzută de art. 549¹ din Codul de procedură penală.

În această situație, soluția ce poate fi adoptată în contestație este cea prevăzută expres de dispozițiile art. 549¹ alin. (7) din Codul de procedură penală, conform cărora se poate dispune una dintre următoarele soluții: a) respingerea contestației ca tardivă, inadmisibilă sau nefondată; b) admiterea contestației, desființarea încheierii și rejudecarea propunerii potrivit alin. (5).

În urma rejudecării se poate dispune una dintre următoarele soluții: a) respingerea propunerii și, după caz, restituirea bunului ori ridicarea măsurii asigurătorii luate în vederea confiscării; b) admiterea propunerii și confiscarea bunurilor ori, după caz, desființarea înscrisului.

Așadar, în procedura de confiscare sau de desființare a unui înscris în cazul clasării, reglementată de prevederile art. 549¹ din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară nu se pronunță asupra incriminării/dezincriminării unei infracțiuni, în cazul de față a infracțiunii de nerespectare a regimului armelor și al munițiilor prevăzute de art. 342 alin. (6) din Codul penal. De asemenea nu analizează trăsăturile esențiale ale infracțiunii și nu poate stabili incidența prevederilor art. 16 alin. (1) lit. b) teza I sau a II-a din Codul de procedură penală, ci se pronunță exclusiv asupra restituirii sau confiscării bunurilor, dacă apreciază că se impune rejudecarea, prin raportare la prevederile art. 107 din Codul penal, iar în speță și a prevederilor art. 112 alin. (1) lit. f) din Codul penal — bunuri a căror deținere este interzisă de lege, având în vedere că sesizarea judecătorului de cameră preliminară în cauză s-a făcut în temeiul art. 315 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură penală cu raportare la dispozițiile art. 112 alin. (1) lit. f) din Codul penal.

Prin urmare, prima întrebare adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție este inadmisibilă.

Cu privire la a doua chestiune de drept ce face obiectul sesizării se rețin următoarele:

Prin Decizia nr. 166 din 17 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 21 aprilie 2015, Curtea Constituțională a decis: dispozițiile art. 549¹ alin. (2) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale; soluția legislativă cuprinsă în art. 549¹ alin. (3) din Codul de procedură penală, potrivit căruia judecătorul de cameră preliminară se pronunță în camera de consiliu, fără participarea procurorului ori a persoanelor prevăzute la alin. (2), este neconstituțională; soluția legislativă cuprinsă în art. 549¹ alin. (5) din Codul de procedură penală, potrivit căruia instanța ierarhic superioară ori completul competent se pronunță „fără participarea procurorului și a persoanelor prevăzute la alin. (2)”, este neconstituțională.

În considerentele deciziei menționate anterior, printre altele, s-a reținut (paragraful 43) că procedura specială reglementată de art. 549¹ din Codul de procedură penală vizează o atribuție a judecătorului de cameră preliminară în care acesta decide asupra fondului cauzei, respectiv dispune cu privire la desființarea unui înscris sau cu privire la confiscarea specială a unor bunuri. Aceasta în condițiile în care nici ordonanța procurorului de clasare sau de renunțare la urmărire penală prin care decide cu privire la raportul de drept penal analizat și nici încheierea judecătorului prin care se soluționează plângerea împotriva acestor soluții ale procurorului în baza art. 341 din Codul de procedură penală nu au autoritate de lucru judecat în fața judecătorului de cameră preliminară care urmează a se pronunța în conformitate cu prevederile art. 549¹ din Codul de procedură penală.

De asemenea, în paragraful 52 al deciziei amintite s-a precizat că, în procedura prevăzută de art. 549¹ din Codul de procedură penală, desfășurată în fața judecătorului de cameră preliminară, se decide cu privire la fondul cauzei, respectiv cu privire la elementele esențiale ale raportului de conflict—faptă, persoană și vinovăție.

Ca atare, conform considerentelor deciziei amintite, se instituie posibilitatea ca, în procedura confiscării, judecătorul de cameră preliminară să constate, spre exemplu, că fapta contestatorului nu este prevăzută de legea penală, deși soluția de clasare dispusă anterior în cauză față de aceeași persoană pentru aceeași faptă a fost că fapta este prevăzută de legea penală, dar nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege.

Or, prin această modalitate ar însemna ca, în fapt, în procedura confiscării să aibă loc o schimbare a temeiului de drept al soluției de clasare dispuse inițial, respectiv din art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II-a în art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, procedură ce nu se poate realiza decât prin cea prevăzută expres în art. 341 din Codul de procedură penală — soluționarea plângerii de către judecătorul de cameră preliminară.

Ulterior, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 166 din 17 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 21 aprilie 2015, legiuitorul a modificat art. 549¹ din Codul de procedură penală prin art. II pct. 128 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, dar numai în sensul dispozitivului deciziei.

Așadar, prin modificările operate, legiuitorul nu a prevăzut posibilitatea ca în cadrul procedurii de confiscare sau de desființare a unui înscris în cazul clasării, judecătorul de cameră preliminară să schimbe temeiul de drept al soluției de clasare adoptată inițial și nici posibilitatea să decidă cu privire la fondul cauzei — respectiv cu privire la elementele esențiale ale raportului de conflict — faptă, persoană și vinovăție. Ca atare, considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 166 din 17 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 21 aprilie 2015, își încetează aplicabilitatea, întrucât nu pot modifica textul legal peste voința legiuitorului.

Constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, sesizarea urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, în temeiul dispozițiilor art. 477 din Codul de procedură penală.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Arad — Secția penală în Dosarul nr. 10.869/55/2016, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept:

„1. Dacă prevederile art. 25 alin. (3) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, așa cum au fost modificate prin Legea nr. 319/2015, prin care s-a instituit obligația de notificare a titularului permisului de portarmă cu 6 luni înainte de expirarea valabilității permisului, constituie o normă de dezincriminare, instituind o condiție preexistentă pentru realizarea conținutului constitutiv al infracțiunii de nerespectare a regimului armelor și munițiilor, prevăzută de art. 342 alin. (6) din Codul penal sau, dimpotrivă, fapta rămâne infracțiune independent de îndeplinirea sau neîndeplinirea obligației de notificare.

2. În caz de dezincriminare, având în vedere prevederile art. 2 din Codul penal privind legalitatea sancțiunilor de drept penal, dacă prin încheiere, în procedura prevăzută de art. 340, art. 341 din Codul de procedură penală s-a dispus respingerea plângerii împotriva ordonanței de clasare, clasarea fiind întemeiată pe prevederile art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul de procedură penală (fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege), în procedura prevăzută de art. 549 ind. 1 din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară poate pronunța oricare dintre soluțiile prevăzute de lege sau, dimpotrivă, încheierea prin care s-a decis cu privire la temeiul clasării este intrată în puterea lucrului judecat.”

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 10 mai 2017.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE
ȘI JUSTIȚIE

judecător **MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ivănuș

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

